

-

Ministarstvo
kulture
Republike
Hrvatske
Ministry
of Culture
-

VARAZDIN
-

INA
-

Zagrebačka banka
Unicredit Group
-

HEP
-

GIU INGRA-DET
-

PBZ
-

Vindija
-

DIONIČKO DRUŠTVO
Varkom
-

WIENER
OSIGURANJE
VIENNA INSURANCE GROUP
-

Raiffeisen
BANK
-

Cistoća d.o.o.
Varaždin, O. Prva 13, oib: 0237189218
-

SOLVIS
Living with the Sun
-

farmex d.o.o.
-

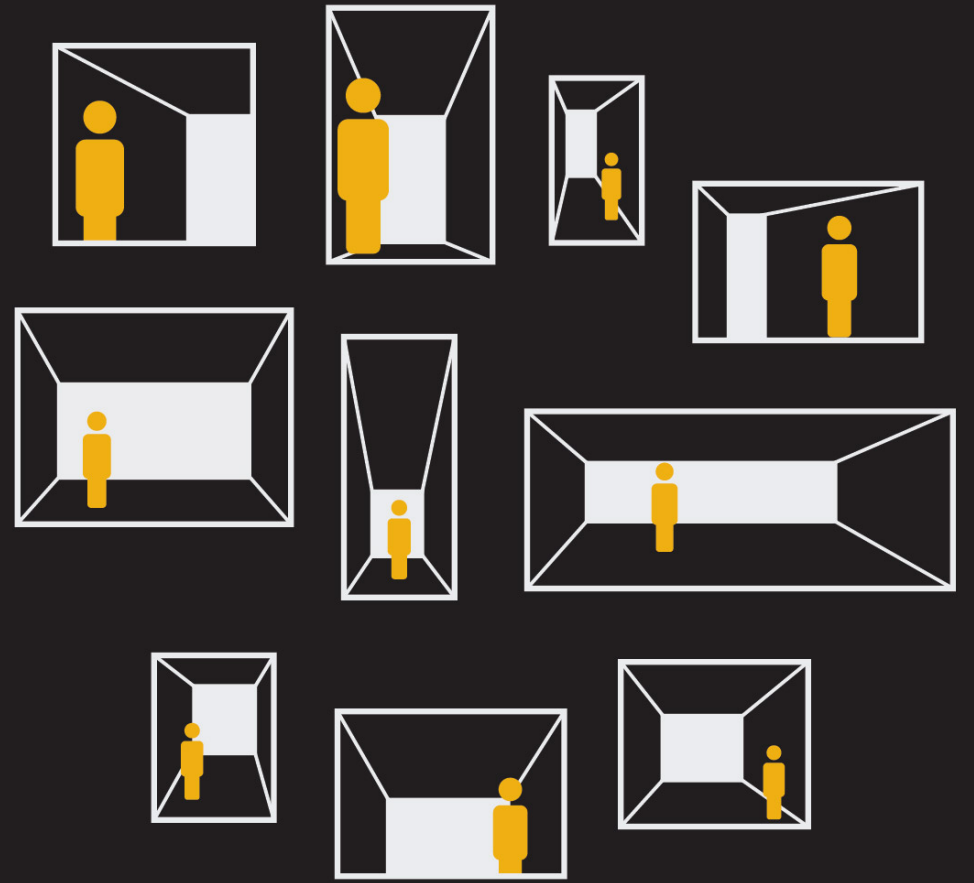
CROATIA
OSIGURANJE
osnovano 1884.
-

OPREMA
UREDAJI d.d.
-

CITYRAD
-

radio
Megaton

LICA U

IZOLACIJI

HNK u Varaždinu/Umjetnička organizacija Gllugl

Sezona 2019./2020.

Autorski projekt Filipa i Nikše Eldana LICA U IZOLACIJI

Dramaturg: Patrik Gregurec

Redateljski tim: Dražen Krešić, Filip Eldan, Nikša Eldan

Direktor fotografije: Damir Chytil

Skladatelj i oblikovatelj zvuka: Petar Eldan

Kostimografkinja: Žarka Krpan

Dizajnerica plakata i programske knjižice: Matilda Lepoglavec

Informatičar i tehnički voditelj live streama: Fabijan Špralja

Glumci:

Hana Hegedušić

Tena Torjanac,

Hana Kunić,

Ivana Zanjko,

Sara Ipša,

Katarina Arbanas,

Zvonko Zečević,

Robert Plemić,

Beti Lučić,

Zdenko Brlek,

Filip Eldan,

Nikša Eldan

On-line premijera: 30. svibnja 2020.

Rukovoditelj tehnike: Boris Arsenić

Majstor rasvjete: Siniša Keretić

On-line projekcije: Zlatko Milec i Mislav Bunić

Frizerka: Danijela Keretić

Šminkerica: Mirela Magdić Fotak

Rekviziter i garderobjer: Mladen Jerneić Grof Erdödy

Urednici programske knjižice: Vesna Kosec-Torjanac i Patrik

Gregurec

Propaganda i promocija: Siniša Medved i Gordana Damjanić

Intendantica HNK u Varaždinu: mr. Jasna Jakovljević

Umjetnički voditelj UO Gllugl: Filip Eldan

Zahvaljujemo: Bard Krsto Plemić, Moris Dido Plemić, Suzana
Nikolić Plemić, Marinko Erceg

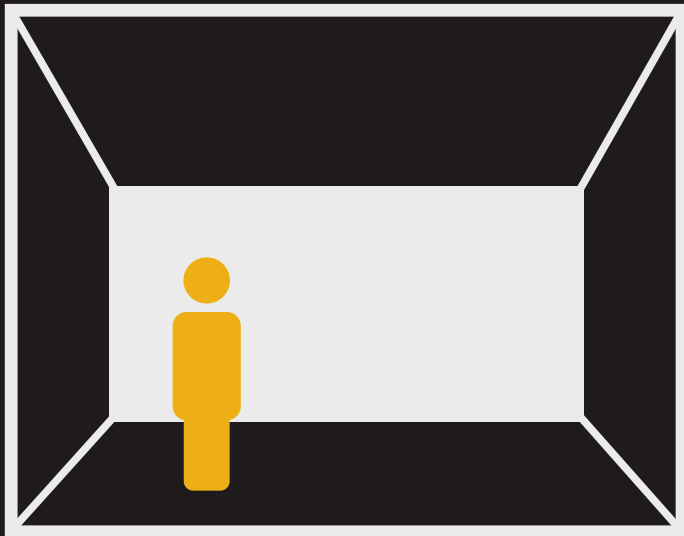
formirati najjednostavnija definicija kazališta, onda se kaže da je to kada netko negdje nekome nešto igra (glumi). I tu se odmah uspostavljaju najvažniji elementi kazališta, a to su glumac i gledatelj. Oni najčešće nisu razdvojeni, oni dijele isti prostor i to jedno kazališno iskustvo čini jedinstvenim i iznimno neposrednim. Digitalna komunikacija taj dio na neki način eliminira. Ali možda dolazi do redefiniranja te ideje o neposrednosti. S obzirom na to da je većina ljudi koji danas koriste društvene mreže rođena u vremenima kada one ili nisu postojale ili su bile jako mlade, skloni smo onda nepovjerenju prema njima i čini nam se da nikada neće biti zamjena za gledanje u oči i rukovanje. Međutim, mlađe generacije, koje su rođene i odrasle u vremenima društvenih mreža, možda se do kraja s tim ne bi složile. Mislim da ćemo još pričekati dok ne dobijemo odgovor na ovo pitanje, a standardni društveni mehanizmi pod utjecajem razvoja tehnologije pobrinut će se svakako da ga dobijemo. Kazalište, s druge strane, ne može čekati i sigurno ima i svoje adute u toj igri. Uostalom, preživjelo je sve dosadašnje društveno-političke, ali i tehnološke promjene i revolucije. Mnogi su u jednom trenutku pomislili da će kazalište pojavom filmske umjetnosti nestati, ali vidimo da tome nije bilo tako. Ljudska potreba izvođenja neke priče nekim ljudima jednostavno je prejaka i usađena duboko u svakog od nas. Ona mjera u kojoj je kazalište do sada zakoračilo u digitalni svijet čini se ipak nedovoljna, a to je snimka predstave. Mislim da će se gotovo svi, i kazalištarci i gledatelji, složiti da ima nešto jako pogrešno u gledanju snimke neke predstave. Snimka predstave najčešće je dokumentarne prirode, ona služi da zabilježi izvođenje neke predstave i s tom svrhom je najčešće tretirana. Dakle, često je to široki plan koji u jednom kadru nastoji zabilježiti što je više moguće informacija vezanih za dotičnu predstavu. To je u pravilu suhoparno i teško da može biti zanimljivo ikome tko se ne bavi kazalištem, a najčešće i ikome tko se na neki način ne bavi baš tom dotičnom predstavom. Ako pak snimka predstave počne predstavu raskadiravati, mijenjati

položaje kamere pri snimanju, kao i objektivne i slično, ulazimo u područje filmske umjetnosti a napuštamo kazalište. I taj oblik je najčešće relativno nezanimljiv, jer i kazalište i film imaju svoje specifične zakonitosti koje ih definiraju i ako umjetnički oblik nije mišljen kao takav, nego je nastao kao neka površna fuzija, gubi svoju oštricu u oba medija.

Nakon svega ovoga poprilična je enigma kako kazalište izvesti na digitalno igralište? Neke ideje postoje, a neke se čine i zanimljive. Čini nam se da u digitalnom svijetu postoji jedna dimenzija koja bi se vrlo lako mogla povezati s prirodom kazališta kao medija, a to je tzv. live stream. Veza živog prijenosa s kazalištem svakako je u tome da umjetničko djelo izvođenja nema prirodu mehaničkog/tehnološkog ponavljanja. Live stream bi u digitalnom svijetu mogao poslužiti kao kuća kazalištu, kao jedna digitalna institucija. I na tom polju je kroz povijest bilo pokušaja, ali i dalje nam se čini da ti pokušaji nisu propitkivali prirodu kazališta, prirodu digitalnih tehnologija i njihove sličnosti i razlike u smislu da su oni ipak većinom bili orijentirani i dalje pukom digitalnom dokumentiranju predstave.

Ovom predstavom nastojimo tragati za organskim jezikom kazališta u digitalnom svijetu (igralištu). Prepreke su velike, ali možda i premostive. Platforme osmišljene prvenstveno za korporativno korištenje (zoom, skype i slično) mogu nam poslužiti kao prostor pokusa, a to je ono što stvara jednu predstavu i otvara komunikaciju među ljudima, u ovoj fazi među glumcima. Tu stvar možda ne treba stati. Osnovni elementi drame su dramska situacija, dramski sukob, dramsko vrijeme i slično. Bilo bi potrebno saznati koliko su oni mogući u digitalnom prostoru. Čini se da recimo dramski sukob nikada ne može imati veći potencijal u ovom slučaju od onog stvarnog, fizičkog, jer same posljedice sukoba ne mogu biti toliko kobne. Ipak, možda i u digitalnom svijetu postoji način gradiranja dramskog sukoba. Možda se i digitalnim načinima nekoga može ugroziti, nekom

biti sklon ili na nekoga biti ljubomoran. Čini nam se da bi također trebalo provjeriti i osigurati sve razine takvog djela. Jer, tako vođen proces predstave može imati daleko veće rezultate u vidu multimedijalnog kulturnog proizvoda. Kao rezultat ovakvog pristupa svakako se može dobiti radio drama, dokumentarna radio drama, eksperimentalna radio drama, zvučna instalacija, svjetlosna instalacija, fotografija, film... u stvari kazalište bi tada radilo ono što dokazano radi još od svog nastanka, pa čak i prije svog nastanka, a to je da povezuje različite umjetnosti i daje im novi značaj u kontekstu jednog kolektivnog djela. Lica u izolaciji uzima poznate dramske likove i glumce u novonastaloj globalnoj situaciji te ih zajedno vodi na to novo digitalno igralište. Želimo saznati kako se glumci nose sami sa sobom, kako se lica nose u ovim okolnostima i kako ih opet možemo povezati s publikom da dobiju svoj puni smisao.

Lica u izolaciji je projekt koji istražuje granice kazališta u vremenima društvenih restrikcija uzrokovanih pandemijom koronavirusa. Iako je uvođenjem posebnih mjera gotovo prekinuto svako kazališno djelovanje, to ne znači da se tzv. kazalištarci mogu s tim pomiriti. Prije svega, onemogućeno im je iznošenje svoje velike ljubavi, jer češće se radi o pozivu a ne o klasičnom poslu, a time i onemogućeno zarađivanje prijeko potrebnih sredstava za život. Posebno rizična podskupina ove zajednice su honorarci/paušalci. Oni su doslovno dovedeni u položaj borbe za goli život, elementarna egzistencijalna pitanja došla su na dnevni red (stanovanje, prehrana, dignitet...). Projekt Lica u izolaciji osmišljen je upravo da pruži priliku toj najugroženijoj skupini da se izrazi i da se dovede u priliku ponovno osiguravati sredstva za život. Osim toga, ovaj projekt ima i ravnopravnu tendenciju istraživačkog djelovanja. Naime, iako se radi o nametnutim mjerama (potpuno razumljivim), možda je upravo došao trenutak idealan za ispitivanje položaja kazališta u suvremenom svijetu gdje smo većinu naših konekcija i socijalnih interakcija preselili u digitalni svijet. Internet je postao novo društveno igralište, tamo se nalazimo, tamo izmjenjujemo iskustva, tamo se družimo i igramo. Ako se tamo igramo, onda to znači da se tamo definitivno može igrati i kazalište. Pitanja je puno i različite su prirode, ali smatramo da prethodno navedena pretpostavka snažno sugerira da u tom prostoru ima mjesta i za kazalište. Ono što trebamo saznati je kako tamo doći i kako tamo napraviti kazalište?

U okrilje kazališta već odavno je ušetala tehnologija. Dapače, teatar je često u prošlosti među prvima prihvaćao tehnološke inovacije i integrirao ih u svoju praksu. Fotografija, projekcije, film, scenske tehnologije, svjetlosna rješenja, zvuk, ozvučenje, samo su neki od primjera. Opet dolazimo do trenutka kada se čini da je ovaj brak suvremenih i digitalnih tehnologija s kazalištem prirodan i očekivan te se postavlja pitanje zašto se već nije dogodio. Odgovor je da se u jednoj mjeri već dogodio, ali i da ima jedan značajan problem koji bi trebalo riješiti. Kada se nastoji